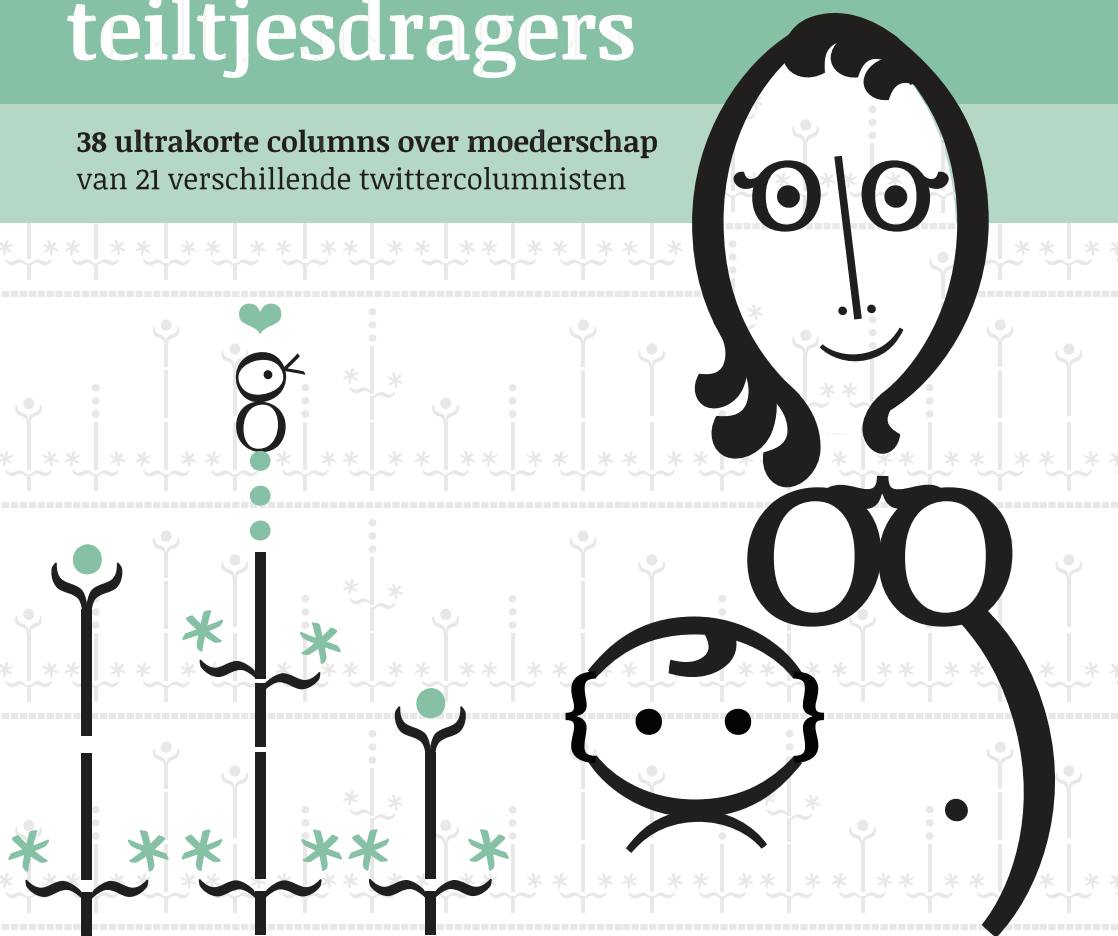

met
bijdragen van
21 twitter-
columnisten

Over glanzende carrière- moeders en tobberige teiltjesdragers

38 ultrakorte columns over moederschap
van 21 verschillende twittercolumnisten

Zelf aan de slag?
Achterin deze bundel
vind je een mini-
stappenplan om je eigen
twittercolumn mee te
schrijven.

Wil je meer tips, trucjes
en inspiratie? Download
dan gratis de complete
Twittercolumn gids via
twittercolumns.nl

inleiding

Een twittercolumn is: een gedachte/gevoel/gebeurtenis gevangen in 126 tekens, afgesloten met #twittercolumn. Samen zijn dit exact 140 tekens, de hoeveelheid karakters die een tweet maximaal kan bevatten. Deze Twittercolumnbundel bevat 38 twittercolumns over het moederschap.

Deze verzameling is ontstaan na een oproep op Twitter en Facebook, waarin ervaren én startende twittercolumnisten werd gevraagd hun twittercolumns in te sturen. Er werden maar liefst **132 columns** ingestuurd. Na lang beraad hebben we in deze bundel **38 ultrakorte columns** van maar liefst **21 twittercolumnisten** opgenomen.

In de twee jaar dat het genre twittercolumn bestaat zijn er al meer dan honderd mensen mee aan de slag gegaan. Met deze bundel hopen we nog veel meer mensen te inspireren. **Het schrijven van een twittercolumn is een prachtige manier om bijzondere momenten in je leven vast te leggen én te delen.** Daarom vind je, helemaal achterin deze bundel, **een mini-stappenplan**, waarmee je zelf een twittercolumn schrijft.

Heel veel plezier met het lezen én schrijven,

Anne-Marie Eerenstein, Zita Bebenroth, Nicoline van Slingelandt,
Mary Sjabbens en Diana van Ewijk

Rotterdam, mei 2013

Verlangen naar het
moment waarop ze
eindelijk mama
gaan zeggen.

En daarna wensen dat
ze dat ook eens vijf
minuten níet doen.

In de stilte van de nacht
zit ik knikkebollend
in 't kleuterbed.

Het koortsige koppie
naast me hapt gretig in
een krentenbol.

“Wat ga je doen?”

“Ik heb een glas en
ik sta bij de kraan,
wat denk je dat ik ga
doen?”

Eén-nul voor de
bijdehante kleuter.

In de bios,
Nijntje op het doek.
Achter mij een
moeder die bij elk
voorgeschooteld
lachmoment ook
daadwerkelijk schatert.
Eng.

Thuiswerken.
Nietsvermoedend doe
ik, met een kind op mijn
arm, in pyjamabroek
de deur open en staar
in de ogen van een
klant.

Moederschap.
Terwijl je zanderige,
snottebellerige peuter
op je afvliegt, bedenk je
plots dat 'n wit shirt
niet zo handig is.

“Mam, ik heb dorst.”

“Dan pak je toch ‘n
glas water?”

“...maar ik zit te eten!”

“Ik ook.”

“Ja, maar jij bent de
moeder.

Dùs.”

Dochter fietst naast me.
Ik stel vragen.
Zij knikt.
Soms zegt ze 'jaahaaa'.
Thuisgekomen zegt
ze: "Dat was een mooi
gesprek."

Hij hard en hoog
vanuit de kinderwagen,
zij luidkeels brullend
ernaast:
een symfonie van
tranen op 't verder zo
stille plein.

08:00.

Ik veeg 'n vlek uit
'n rok, geef zoon een
broek van zijn zus en
realiseer me: ook de
strijd met de was
heb ik verloren.

Gisteren nog:
een glanzende
carrière-moeder.

Vandaag: een tobberige
trap-op-trap-af-teiltjes-
drager voor
een buikgriepkleuter.

Een vrouw bij de
supermarkt werpt een
blik op mijn zoons.

“Maar je krijgt later wél
drie schoondochters,”
stelt ze me gerust.

Bang vliegt de peuter in
m'n armen.

”Stil maar,” leg ik uit,
“de wind is als
muziek voor de bomen,
dan kunnen ze fijn
dansen.”

De hele avond had ik
achter de naaimachine
gezeten.

“Dat is geen heksen-
cape”, zag mijn dochter
meteen.

Slik.

Daar sta je dan.

De streberige
klusmoeder naait op
de valreep een aap voor
haar bijna jarige zoon,
terwijl ze zich afvraagt
waarom ook alweer.

“Wat is hij groot,”
constateer ik met ‘n
schok, terwijl ik naar
mijn slapende zoon kijk.
De vakantie heeft hem
laten groeien.

“Mam, ik wil eerst
een appel en dan een
spekkie, begrepen?”
zegt ze overtuigend.
De peuter heeft het
woord begrepen
begrepen.

Terugblik.

Precies een jaar geleden
een wit staafje met
twee roze streepjes in
m'n handen.

Nu een roze baby met
witte sokjes.

Moederschap:
er om elf uur 's avonds
alles aan doen om
wakker te blijven,
omdat je morgen
eindelijk weer eens uit
mag slapen.

Fotomoment.
Vier ietwat wiebelige
baby's op de bank:
na elke klik 'n
moederhand in beeld
om er eentje weer
rechttop te zetten.

Een peuter vóór,
een kleuter achter.
Daartussen een
moeder die ze, terloops
bijna, besnuffelt.
Klein geluk op de
moederfiets.

“Kom op...
nog één hapje...
daar word je groot en
sterk van,” flap ik
er ineens uit.
Getver.
Nu ben ik net mijn
eigen moeder.

Moederschap.
Het lijkt soms 'n
eindeloos durende reis,
vol waardevolle
ontdekkingen.
De bestemming blijft
nog jaren onbekend.

Spitsuur.
Kind huilt.
Ander kind gilt.
Lief brult.
En ik?
Ik sluit me,
iets langer dan nodig is,
op in het kleinste
kamertje.

Moederschap:
tja, wat verwachten ze
nou helemaal?
Na negen maanden
ZO 'N ingewikkeld
product, maar dan geen
handleiding erbij?

“Mama..!”
roept de kleuter.
Twee kleine handjes
vormen samen,
onhandig, een hartje.
Soms zeggen gebaren
nóg meer dan woorden.

Als een volleerde
Supernanny haal ik de
jongste van de
onderste traptree:
“Wat zeg je dan?”

“ ... ”

Ik help met: “Sò...”
“Sòk!”

“Mama, is het
vandaag morgen?”
vraagt de kleuter.

“Nee, morgen is het
morgen.”

Het najagen van
ongrijpbare tijd begint
vroeg.

De vraag is:
hoe ga ik de kwijlende
slaapkleuter van mijn
schouder afschrappen
voordat de kreukelzone
in mijn rug blijvend is?

“Dat zijn schoenen
voor dunnere moeders,”
zegt ze bij een
set hakjes.

Dan, bij een paar
sloffen: “Die zijn leuk
voor jou, mam!”

“Mama gaat even weg.”
“Hmhmm”,
knikt de peuter,
legt haar boterham neer
en zegt dan met haar
chocolademond:
“Even knuffelen!”

Moederdag.
Genietend van ontbijt,
knutsel en 'n afgezaagde
kaart verban ik,
geforceerd,
de gedachte aan de
ontplofte keuken.

De andere zwembad-
mama's: sportief,
opgeruimd en vrolijk.
Ik kijk naar m'n
spaghettivlektrui en
fantaseer over mijn
bankstel en 'n
glas rood.

02.33:
eindelijk groot staat ze
naast ons, haar le
wisseltand in de hand.
Zij slaapt snel weer in,
ik woel tot aan de
wekker.

07.00: de wekker gaat.
Meteen overeind,
de hele nacht toch niet
écht in slaap.
Een moeder slaapt niet,
zij ligt stand-by.

In de schaduw van
de tuin denk ik met
weemoed terug
aan de tijd dat ik
peuters had.
Wat mis ik nu dat
foeilelijke peuterbad.

Sokkenjagen in de
stapel wasgoed.
Mijn zoontje gromt erbij.
Ooit zal hij als
carrière­tijger zijn
grote-mensen-mannetje
staan.

Moederschap:
's middags heimwee
hebben naar dezelfde
kinderen die je,
die ochtend nog,
vol overgave,
uit hebt staan foeteren.

auteurs

Deze Twittercolumnbundel bevat twittercolumns van:

Afke Bohle

Anneloes Atelierabc @Anne_en_mannen

Anne-Marie Eerenstein @annestreepmarie

Annemiek Dubbeldeman @Rozemarijn_eet

Brigitte van Kuppeveld @Brigitte_KOTW

Carla Zeldenrijk-Brink @KnappeKnippies

Chantal van Duijn @ChantalvDuijn

Denise Miltenburg @eventjes

Diana van Ewijk @dianavanewijk

Hanneke de Wit @hannekedewit

Janneke Nonnekes @JannekeNon

Karianne Peeters @KaatjeP

Liza Hollingsworth-Gottlieb @lizaHolli

Mary Sjabbens@marysjabbens

Meta van Gijn @Metavangijn

Mirjam de Boer @mijnespuntcom

Miranda Stel-Zantingh @MirandaZantingh

Monique Woning @MoniqueWoning

Nicoline van Slingelandt @nicolinevs

Stefanie Jansen @stefaniejansen

Zita Bebenroth @Zomerzondag

Grote dank aan alle twittercolumnisten voor het verlenen van hun toestemming om hun columns op te nemen in deze bundel.

Hoe schrijf je een twittercolumn? mini-stappenplan

1. Start met schrijven

Ga ergens zitten waar je ongestoord kunt werken. Pak je telefoon, tablet of laptop en open Twitter.

Handig: Twitter laat precies zien hoeveel tekens je hebt gebruikt.

2. Bepaal je onderwerp

- Waarom viel dit onderwerp je op? Zoek naar sprekende details.
- Wat wil je erover zeggen? Bepaal de kern van je column.
- Bepaal je invalshoek, zo geef je een persoonlijke draai aan je onderwerp.

3. Schrijf onbevangen

Heb je je onderwerp bepaald, schrijf er dan zo onbevangen mogelijk over. Waarom viel deze situatie je op? Begin bij het begin, schrijf wat in je opkomt en trek je er niets van aan als je meer dan 140 tekens gebruikt. Heb je je hele verhaal opgeschreven? Ga dan schrappen.

4. Schrappen en schaven

Zoek de rode lijn en schrap datgene wat afleidt van je kern. Na het schrappen kun je gaan schaven:
- voeg details toe die je boodschap versterken.
- vervang nietszeggende woorden door beeldende woorden.
- kijk kritisch naar je tekst en breng er eventueel meer ritme in aan.

Stel jezelf steeds deze vragen:

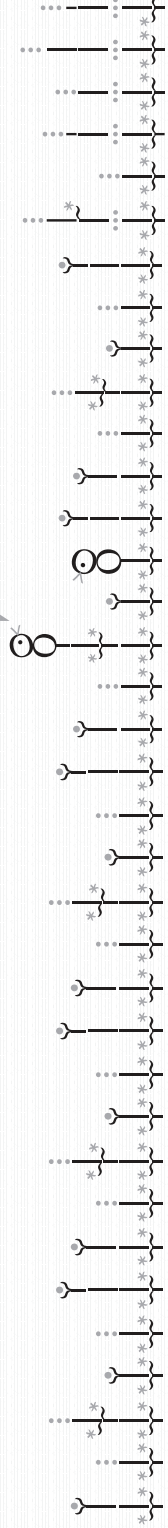
1. Is je boodschap helder? Zo niet, schrap overbodige details.
2. Is je twittercolumn 'eigen'? Zo niet, voeg dan veelzeggende details toe.

5. Controleer

- Kijk of je exact 140 tekens hebt gebruikt.
- Controleer je leestekengebruik en spelling.
- Sluit af met #twittercolumn. (zonder de afsluitende punt)
- Heb je tekens te kort? Kort een in tot 'n, zijn tot z'n, mijn tot m'n, haar tot 'r, etcetera.
- Heb je juist tekens over? Gebruik die ruimte dan om meer sfeer aan te brengen in je twittercolumn.

Wat is... een twittercolumn? Een twittercolumn is een ultrakort verhaal waarin je een gevoel/gebeurtenis/gedachte vangt in exact 126 tekens, afgesloten met #twittercolumn.

Dit mini-stappenplan hoort bij de Twittercolumnsgids. Wil je meer tips, trucjes en inspiratie? Download dan gratis de complete Twittercolumnsgids via twittercolumn.tumblr.com.

Een gedachte/gevoel/gebeurtenis gevangen in 126 tekens,
afgesloten met #twittercolumn. www.twittercolumns.nl

